

так: «Чорнобиль потрапив у сліпу зону нашого зору. Ми готові віддати цю землю, цих людей і цю історію у відчуження, аби тільки не усвідомлювати, що Чорнобиль – не минуле, а наше сьогодні, і те, з чим ми, наші діти, онуки, і десятки поколінь наперед житимуть щодня».

Отже, говорячи про інді-музику в Україні, можна впевнено стверджувати, що вона існує, розвивається, впливає на сьогоднішній день і має всі шанси розколихати слухачів і за межами країни, що вона в результаті і доводить.

Науковий керівник
канд. іст. наук, доцент Приходько Т.М.

*Біліченко В.,
Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди
Науковий керівник – канд. пед. наук, доц. Микитюк С.О.*

РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ УСРР 1922 РОКУ

Закінчення громадянської війни, привело до необхідності зміни методів і в значній мірі напряму каральної політики. Винятковий характер діяльності ВУНК, створеної у 1918 році, як органу впровадження більшовицької диктатури в умовах громадянської війни, вже не відповідав новим історичним умовам. Тому вже в 1921 р. постало питання про проведення реформ органів НК. Деякі зміни в організацію НК в Україні вніс V Всеукраїнський з'їзд Рад. Виконуючи його рішення Президія ВУЦВК перейменувала Центральне управління надзвичайних комісій України по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією і посадовими злочинами на Всеукраїнську надзвичайну комісію по боротьбі з контрреволюцією, спекуляцією і посадовими злочинами. Роботою ВУНК повинна була керувати колегія на чолі з головою. Положення, штати і кошторис ВУНК затверджувались Раднаркомом УСРР за встановленим для всіх наркоматів порядком. Постановою ВУЦВК і Раднаркома УСРР від 2 квітня 1921 р. головою ВУНК було затверджено В.М.Манцева. До складу колегії ВУНК крім В.М. Манцева, Є.Г.Євдокимова, М.О.Рославця і інших працівників НК були введені представники НКЮ і НКВС. Зміни торкнулись і низових структур НК. У листопаді 1921 р. ЦК РКП(б) створив комісію для підготовки проекту постанови про реорганізацію чекістських органів. ВЦВК 6 лютого 1922 р. прийняв постанову про ліквідацію ВНК і її місцевих органів. Функції ВНК передавались створеному при НКВС Російської Федерації Державному політичному управлінню (ДПУ).

В Україні питання про реорганізацію органів ВУНК було розглянуто 13 і 15 лютого 1922 р. Політбюро ЦК КП(б)У. 15 лютого за доповіддю В. М. Манцева було прийнято рішення перебудувати органи для боротьби з контрреволюцією в Україні так, як це було зроблено в Російській Федерації, тобто створити замість ВУНК Держполітуправління в складі НКВС УСРР. Наркомом внутрішніх справ був рекомендований В.М. Манцев. 10 березня 1922 р. Політбюро ЦК КП(б)У знову розглядало питання про реорганізацію ВУНК. М.О.Скрипнику,

В.М.Манцеву і М.К. Ветошкіну було доручено розробити проект декрету з цього питання. 17 березня В.М.Манцев звітував на засіданні Політбюро ЦК КП(б)У з проектом декрету про реорганізацію ВУНК в Держполітуправління, який і був схвалений Політбюро.

Постановою ВУЦВК від 22 березня 1922 р. «Про ліквідацію Всеукраїнської Надзвичайної комісії і про організацію Держполітуправління» Всеукраїнська надзвичайна комісія для боротьби з контрреволюцією, спекуляцією і посадовими злочинами та її місцеві органи були реорганізовані. При НКВС України було організовано Держполітуправління. Місцевими органами Держполітуправління УСРР були його губернські відділи, що створювались при губернських виконкомах, які діяли на основі особливого положення, затвердженого Президією ВУЦВК. На органи ДПУ покладалась наступна функція: попередження та придушення відкритих контрреволюційних виступів, як економічних, так і політичних; боротьба з різного роду бандитизмом та збройними повстаннями; розкриття контрреволюційних організацій та осіб, діяльність яких спрямована на підрив господарського життя республіки; охорона державних таємниць та боротьба зі шпигунством у всіх видах його прояву (інформаційним, шкідництвом, політичним, військовим та економічним); охорона залізничних та водних шляхів сполучення, боротьба з розкраданням вантажів та злочинами, спрямованими на руйнування транспорту або зниження його працездатності; політична охорона кордонів Республіки, боротьба з економічною та політичною контрабандою та незаконним переходом кордонів; виконання спеціальних завдань верховних органів влади щодо охорони революційного порядку». Голова Держполітуправління УСРР за домовленістю з ДПУ Російської Федерації був уповноваженим представником останнього в Україні. Йому підпорядковувались Особливі і транспортні відділи, що вели боротьбу зі злочинами в армії і на транспорті в межах території УСРР, а також війська ДПУ в Україні.

При необхідності прийняття заходів припинення по відношенню до осіб, що приймали участь у контрреволюційних виступах, бандитизмі, шпигунстві, крадіжках на залізничних і водних шляхах сполучення, контрабанді і переході державного кордону без відповідного дозволу Держполітуправління і політвідділам, а також їх уповноваженим в уїздах надавалось право здійснювати обшуки, конфіскації і арешти. Арешти осіб, що затримані на місці злочину, співробітниками ДПУ чи політвідділів могли проводитись без спеціальної постанови Держполітуправління або політвідділів і без особливого ордеру. Вимагалось, однак, обов'язкове послідує санкціонування головою Держполітуправління або політвідділа протягом 48 годин прийнятих заходів припинення. В усіх інших випадках арешт, а також обшуки і виємки допускались лише при наявності спеціальної постанови Держполітуправління чи політвідділу за підписом голови і за особливими ордерами, які видавались Держполітуправлінням у відповідності з інструкцією, яку затверджував НКЮ. Не пізніше двох неділь з дня арешту арештованому повинно було бути пред'явлено звинувачення. Держполітуправління в двохмісячний термін з дня

арешту повинно було або звільнити арештованого, або взяти у Президії ВУЦВК дозвіл на його подальшу ізоляцію, якщо того вимагали особливі обставини справи. Всі кримінальні справи по спекуляції, посадовим і іншим злочинам, що знаходилися до опублікування цієї постанови в розробці ВУНК та її органів, необхідно було в двухнедільний термін передати в ревтрибунал або в народні суди по підсудності.

Створення республіканських ДПУ не означало простої зміни назви органів державної безпеки. Головне в реформі НК полягало в зміні характеру і методів їх діяльності в умовах, що склалися після закінчення громадянської війни. Намічався поступовий відхід від надзвичайних заходів і надзвичайних функцій. НК тепер повинні були стати не надзвичайними, а нормальними, установами, що забезпечують охорону державних інтересів.

Біляцева Д.

Державний біотехнологічний університет

ПОЛІТОЛОГІЯ ЯК НАУКА

Політична наука займає чільне місце серед інших суспільних наук. Її висока значимість визначається важливою роллю політики у житті суспільства. У сучасному розумінні зазвичай політологію тлумачать як науку про політику чи світ політичний. Йдеться про особливу підсистему суспільства, пов'язану з владою, державою, політичними відносинами та процесами, що протікають у тому чи іншому суспільстві. Разом з тим, політологія тісно пов'язана з історією, філософією, соціологією, правознавством, економікою та іншими соціально-гуманітарними дисциплінами. При вивченні політології необхідно враховувати цю обставину, але пам'ятати, що вона має свій власний предмет.

Політологія- наука про політику, про закономірності виникнення політичних явищ (процесів), про способи та форми їх функціонування та розвитку, про методи управління політичними процесами, про політичну свідомість культури і т.д. Існує багато визначень поняття «Політологія».

1. Політологія - наука, що традиційно займається дослідженням держави, партій та інших інститутів, які здійснюють владу в суспільстві або впливають на неї, а також низку інших політичних явищ.

2. Політологія - єдина наука про політику.

3. Політологія - загальна, інтегральна наука про політику у всіх її проявах, що включає весь комплекс наук про політику та її взаємини з людиною і суспільством: політичну філософію, політичну соціологію, політичну психологію, теорію політичних інститутів і, перш за все держави і права.

Предметом називають сукупності понять, з допомогою яких ця наука визначає об'єктивну дійсність. Предметом вивчення та дослідження політології виступають такі основні доданки політики, як політичні інститути, політичні процеси, політичні відносини, політична діяльність.

На відміну від інших галузей політичного знання, політологія має на меті проникнути у сутність політики як цілісного суспільного явища; виявити на